

*

Слугинчето на Данини бързо долага:

— Младата г-жа лежи, а старата отиде на пазара. Ще влѣзните ли?

Азъ влизамъ. А това „младата госпожа“ редомъ до старата ми звучи така странно, невѣроятно. Дана — госпожата! Азъ почуквамъ на вратата на нейната стая. Чува се тихо: влѣзъ.

Дана лежи. Изгубила много кръвъ. Лицето ѝ е бледо като следъ операция и така изтънчено, измжчено, застинало. Очитѣ гледатъ отъ дълбоко и странно свѣтятъ. Но това ще мине. Другото, което долавямъ съ първия погледъ, е пострашно. Тя е съвсемъ убита духомъ. Нищо пречупено и чуждо има въ нея.

— Мили! — безпомощно прошепва тя, и ме гледа така както никога до сега, сякашъ се връща отъ другъ свѣтъ. — Ваню, това е такъвъ ужасъ, такъвъ кошмаръ! Не ме разпитвай... Седни тука, седни.

Азъ посѣгамъ да я помилвамъ по бледитѣ, безкрѣвни рѣце, но тя ги вдига къмъ очитѣ, които се изпълнятъ съ сълзи. Устнитѣ ѝ треперятъ конвулсивно, тя иска да се съдржи, но ридания, по-силни отъ волята ѝ, я разтърсватъ.

— Нищо чудно че единъ човѣкъ сѣда на стола, а следъ половина часъ отъ него става съвсемъ другъ човѣкъ, — казва като потреперва още тя. — Както косата побѣлява внезапно цѣлата отъ ужасъ, така и душата може да умре, да се вцепени тамъ изведнажъ... И азъ... азъ... знамъ, азъ съмъ също друга вече...

— Дана! — милвамъ я азъ по косата. — Не се вълнувай, не бива! И това ще мине. Нали прекара... съ твоео сърце. Животътъ е по-цененъ отъ всичко.

— Животътъ! — плаче отново тя. — Та азъ се оставихъ да го убиятъ въ мене... Мълчи, мълчи!...

И азъ мълча дълго. Може би тишината да я успокоява. А и какво да ѝ кажа? Мжка ме души. Струва ми се, че всичко ще се сгромоли върху мене. Стоя вцепененъ. Милвамъ я по косата и мисля. Наистина животътъ ли е най-цененъ? Този адъ! Или любовта? Ето какво я следва — душа убита отъ скръбъ и ужасъ.

Но азъ не искамъ да се отпусна и предамъ на отчаяние. Чувствамъ — азъ, злодѣецътъ, неволно съмъ тласнатъ да да бжда спасителъ. И горчиво се усмихвамъ на това. — Пожарникарь, който самъ е подпалилъ къщитѣ! И какво се спасява следъ стихията? Все едно, човѣкътъ е сломенъ, ду-